

Verwerende partijen: Comune di Montelanico, Comune di Supino, Comune di Sgurgola, Comune di Trivigliano

Prejudiciële vraag

Verzetten de Unierechtelijke beginselen van de bescherming van het gewettigd vertrouwen en de rechtszekerheid, gelezen in samenhang met de grondbeginselen van het vrije verkeer van goederen, de vrijheid van vestiging en de vrije dienstverrichting, die zijn verankerd in het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (VWEU), alsook de beginselen die daarvan zijn afgeleid, met name de gelijkheid van behandeling, het discriminatieverbod, het beginsel van wederzijdse erkenning, het evenredigheids- en het transparantiebeginsel, waarnaar wordt verwezen in richtlijn 2014/24/EU ⁽¹⁾, zich tegen een nationale wettelijke regeling, zoals de Italiaanse wettelijke regeling die voortvloeit uit artikel 95, lid 10, juncto artikel 83, lid 9, van decreto legislativo nr. 50/2016, volgens welke het ontbreken in de economische offerte van de afzonderlijke vermelding van de arbeidskosten in een procedure voor de gunning van een openbare dienst hoe dan ook tot de uitsluiting van de betrokken onderneming leidt, zonder mogelijkheid de stukken aan te vullen of te verduidelijken, zelfs indien van deze verplichting tot afzonderlijke vermelding van die kosten geen sprake is in de aanbestedingsdocumenten, en ongeacht het feit dat de betrokken offerte in overeenstemming met een daartoe afgelegde verklaring van de gegadigde inhoudelijk wel degelijk voorzag in de middelen ter dekking van de minimumarbeidskosten?

⁽¹⁾ Richtlijn 2014/24/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 februari 2014 betreffende het plaatsen van overheidsopdrachten en tot intrekking van richtlijn 2004/18/EG (PB 2014, L 94, blz. 65).

Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de Spetsializiran nakazatelen sad (Bulgarije) op 11 mei 2018 — Strafzaak tegen Emil Milev

(Zaak C-310/18)

(2018/C 268/30)

Procestaal: Bulgaars

Verwijzende rechter

Spetsializiran nakazatelen sad

Partijen in de strafzaak

Strafzaak tegen: Emil Milev

Prejudiciële vragen

1) Is nationale rechtspraak die de handhaving van een dwangmaatregel van „voorlopige hechtenis” (vier maanden na de arrestatie van de verdachte) afhankelijk stelt van het bestaan van een „redelijke verdenking”, waarbij alleen „op het eerste gezicht” wordt vastgesteld dat de verdachte het aan de orde zijnde strafbare feit heeft kunnen begaan, verenigbaar met artikel 3, artikel 4, lid 1, tweede zin, artikel 10, overweging 16, vierde en vijfde zin, en overweging 48, van richtlijn 2016/343 ⁽¹⁾ alsook met de artikelen 47 en 48 van het Handvest [van de grondrechten van de Europese Unie]?

Indien dat niet het geval is, is nationale rechtspraak die onder „redelijke verdenking” verstaat dat de verdachte het aan de orde zijnde strafbare feit met grote waarschijnlijkheid heeft begaan, verenigbaar met de bovenvermelde bepalingen?

2) Is nationale rechtspraak die van de rechter vereist dat hij zijn beslissing inzake een verzoek tot wijziging van een reeds vastgestelde dwangmaatregel van „voorlopige hechtenis” motiveert zonder de belastende en ontlastende bewijzen te vergelijken, ook al heeft de advocaat van de verdachte argumenten in die zin aangevoerd, waarbij de enige reden voor deze beperking is dat de rechter onpartijdig moet blijven voor het geval deze zaak hem voor het onderzoek ten gronde zou worden toegewezen, verenigbaar met artikel 4, lid 1, tweede zin, artikel 10, overweging 16, vierde en vijfde zin, en overweging 48, van richtlijn 2016/343 alsook met artikel 47 van het Handvest [van de grondrechten van de Europese Unie]?

Indien dat niet het geval is, is nationale rechtspraak volgens welke de rechter de bewijzen gedetailleerder en nauwkeuriger onderzoekt en een duidelijk antwoord geeft op de argumenten van de advocaat van de verdachte, ook al neemt hij zo het risico noch de zaak te kunnen onderzoeken noch een definitieve beslissing over de schuld te kunnen nemen indien die zaak hem voor het onderzoek ten gronde zou worden toegewezen, waardoor een andere rechter deze zaak ten gronde zou moeten onderzoeken, verenigbaar met de bovenvermelde bepalingen?

⁽¹⁾ Richtlijn (EG) 2016/343 van het Europees Parlement en de Raad van 9 maart 2016 betreffende de versterking van bepaalde aspecten van het vermoeden van onschuld en van het recht om in strafprocedures bij de terechtzitting aanwezig te zijn (PB 2016, L 65, blz. 1).

**Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de Svea hovrätt (Zweden) op 9 mei 2018 —
Dacom Limited / IPM Informed Portfolio Management AB**

(Zaak C-313/18)

(2018/C 268/31)

Procestaal: Zweeds

Verwijzende rechter

Svea hovrätt

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partij: Dacom Limited

Verwerende partij: IPM Informed Portfolio Management AB

Prejudiciële vragen

- 1.1 Aan de hand van welke criteria moet worden vastgesteld of materiaal „voorbereidend materiaal” is in de zin van artikel 1, lid 1, van richtlijn 2009/24/EG ⁽¹⁾ van het Europees Parlement en de Raad van 23 april 2009 betreffende de rechtsbescherming van computerprogramma's? Kunnen documenten waarin de vereisten worden vastgesteld betreffende de functies die een computerprogramma moet uitvoeren en de resultaten die het programma moet bereiken, bijvoorbeeld de gedetailleerde beschrijving van beleggingsprincipes of risicomodellen voor vermogensbeheer, met inbegrip van wiskundige formules die in het computerprogramma moeten worden toegepast, als dergelijk voorbereidend materiaal worden beschouwd?
- 1.2 Moet materiaal, om als „voorbereidend materiaal” in de zin van de richtlijn te kunnen worden aangemerkt, zo volledig en gedetailleerd zijn dat de persoon die de eigenlijke code van een computerprogramma schrijft in de praktijk geen eigen keuzes meer hoeft te maken?
- 1.3 Brengt het exclusieve recht op voorbereidend ontwerpmateriaal in de zin van de richtlijn met zich mee dat het computerprogramma dat het uiteindelijke resultaat van dat voorbereidend materiaal wordt, als een bewerking van het voorbereidende ontwerpmateriaal (artikel 4, lid 1, onder b), van richtlijn 2009/24/EG) en dus met betrekking tot het auteursrecht als een afhankelijk werk moet worden beschouwd, of dat het voorbereidende ontwerpmateriaal en de software als twee verschillende uitdrukkingwijzen van een en hetzelfde werk moeten worden aangemerkt, dan wel dat ze twee onafhankelijke werken vormen?
- 2.1 Kan een consultant die in dienst is van een andere onderneming maar al een aantal jaren voor dezelfde cliënt werkt en — bij de uitoefening van zijn taken of in opdracht van de cliënt — een computerprogramma heeft gemaakt, als een werknemer [van de cliënt-onderneming] worden beschouwd voor de toepassing van artikel 2, lid 3, van richtlijn 2009/24/EG?